

امریکا در دو دهه بیش از ۹ میلیارد دلار صرف برنامه‌های بی‌فایده برای مبارزه با گسترش و تولید مواد مخدر در افغانستان کرد

بودند. برعکس پیش‌بینی‌ها، در سال ۲۰۱۸ با وخیم‌تر شدن اوضاع، ارتش تصمیم گرفت این معیار را به کلی کنار بگذارد. ژنرال نیکلسون، فرمانده جنگ، حالا اعلام کرد که ارتش شاخص دیگری را مورد بررسی قرار می‌دهد و آن میزان تمایل طالبان برای شرکت در مذاکرات صلح است.

با وجود بمباران‌ها، طالبان داشت پیشرفت می‌کرد. آنها کنترل ولایت غزنی را به دست گرفتند و پایگاه‌های نظامی دولت را در فاریاب و بغلان تصرف کردند. آنها با تثبیت جایگاه خود، علاقه کمتری به مذاکره نشان می‌دادند. در جولای ۲۰۱۸ یک آتش بس سه روزه بین دولت و طالبان برقرار شد که با وجود درخواست اشرف غنی، در ماه بعد تمدید نشد. اما فرماندهان پنتاگون از آن استفاده کردند و آن را نشانه پیشرفت نامیدند. چند هفته بعد و در سپتامبر، ماتیس امیدوارانه گفت: «در حال تلاش برای مذاکره و آشتی هستیم.» اما درست یک ماه بعد و در ۱۸ اکتبر ۲۰۱۸، وقتی میلر، فرمانده جدید نیروهای امریکایی در افغانستان از قندهار بازدید کرد، حین سوار شدن در هلیکوپتر، هدف حمله یک سرباز افغان قرار گرفت. در این حمله ژنرال عبدالرزاق فرمانده پلیس قندهار و رئیس اداره اطلاعات محلی عبدالمحیم کشته شدند و یکی از فرماندهان امریکایی نیز به شدت مجروح شد، اما میلر جان سالم به در برد. وقتی این خبر درز کرد، طالبان مسئولیت حمله را قبول کرد و فیلمی منتشر کرد که نشان می‌داد ضارب که محافظ فرماندار بود، نیروی طالب بوده است. مقامات نظامی امریکا مثل همیشه سعی کردند این خبر را کم‌اهمیت جلوه دهند.

فصل بیستم دولت مواد مخدر

در نوامبر ۲۰۱۷، امریکا بار دیگر با ادعای ضربه زدن به منافع طالبان، عملیاتی با نام «طوفان آهنین» را طراحی کرد تا شبکه‌ای مخفی از آزمایشگاه‌های فرآوری تریاک که به گفته آنها برای طالبان ۲۰۰ میلیون دلار درآمد به همراه

داشت را منهدم کند. پنتاگون با یک مانور تبلیغاتی سنگین و نمایش بمب افکن‌های دوربرد خود، سه هفته این مواضع را در هلمند بمباران کرد. آنها به خود افتخار می‌کردند که ۸۰ میلیون دلار از درآمد مواد مخدر برای تأمین مالی شورش را از بین برده‌اند. اما در واقعیت، تحلیل‌ها نشان می‌داد بسیاری از اهداف فقط ساختمان‌هایی متروکه بوده و بقیه نیز آزمایشگاه‌های موقتی برای بسته‌بندی‌های کوچک تریاک. پس از ۲۰۰ حمله، پنتاگون به این نتیجه رسید که این عملیات اتلاف محض است.

در میان تمام جنگ‌ها، مبارزه با تریاک بی‌اثرترین آنها بود. امریکا در دو دهه بیش از ۹ میلیارد دلار صرف برنامه‌های بی‌فایده برای مبارزه با گسترش و تولید مواد مخدر در افغانستان کرد. در حالی که بین سال‌های ۲۰۰۲ تا ۲۰۱۷ کشاورزان، بیش از چهار برابر قبل، زمین‌هایشان را به کشت خشخاش اختصاص دادند در همین دوره تولید صمغ تریاک، ماده اولیه هروئین سه برابر شد و از ۳۲۰۰ تن به ۹ هزار تن رسید. برداشت و تولید در سال‌های ۲۰۱۸ و ۲۰۱۹ کم شد، اما طبق اعلام سازمان ملل دلیل آن، مرتبط به عوامل بازار بود.

در تمام این سال‌ها بوش و ترامپ هر دو چماق به دست گرفتند و یکی با ویران کردن مزارع به کشاورزان آسیب زد و آنها را به دامن شورشیان فرستاد و دیگری نیز فرآوری کنندگان